

ZAKLÍNAČ

BÚRKOVÁ SEZÓNA



ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač Búrková sezóna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač - Búrková sezóna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

BÚRKOVÁ SEZÓNA

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

Andrzej Sapkowski: Sezon Burz

Text © 2013, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“

Translation © Karol Chmel, 2018

Cover design © Jakub Šimjak, 2021

Map illustration © Brian Terrero, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-2856-0

ISBN e-knihy 978-80-566-3343-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3344-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3342-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*From Ghoulies and Ghosties
and Long-leggedy Beasties
and All Things that Bump in the Night,
Good Lord deliver us!*

*Pred príznakmi, pred zatratencami,
pred tvormi dlhonohými
a pred bytosťami, čo v noci lomožia,
zachráň nás, dobrý Bože!*

Prosebná modlitba známa ako
„The Cornish Litany“ datovaná do 14. – 15. storočia

*Pokrok vraj rozjasňuje temnotu. Ale temnota
bude existovať vždy. A v temnote vždy
bude skryté Zlo, vždy budú v temnote tesáky
a pazúry, vražda a krv.
Vždy budú bytosti, čo v noci lomožia.
A my, zaklínači, sme tu na to,
aby sme im naložili.*

Vesemir z Kaer Morhenu

*Ten, kto bojuje s netvormi, nech dáva pozor, aby sa sám nestal netvorom.
Keď sa dlho pozeráš do priepasti, aj priepasť nahliadne do teba.
Friedrich Nietzsche, *Jenseits von Gut und Böse**

*Nazeranie do priepasti pokladám za úplnú hlúposť.
Na svete je množstvo vecí oveľa vhodnejších na to,
aby sa do nich pozeralo.*

Blyskáč, *Pol storočia poézie*

KAPITOLA PRVÁ

Žil iba preto, aby zabíjal.

Ležal na slnkom rozpálenom piesku.

Záchvevy vycítil vo vlasových cibulkách i chlpoch pritlačení k zemi. Aj keď boli ešte vzdialené, Idr ich cítil výrazne a dokonale, na ich základe bol schopný určiť nielen smer a rýchlosť pohybu koristi, ale aj jej váhu.

Pre väčšinu podobne poľujúcich dravcov mala váha koristi prvoradý význam – zakrádanie sa, útok a štvancia znamenali stratu energie, ktorú musela kompenzovať energetická hodnota potravy. Väčšina dravcov podobných Idrovi sa útoku vzdala, ak bola korisť príliš malá. Idr taký nebol. Idr nejestvoval preto, aby žral a udržiaval rod. Na to nebol stvorený.

Žil preto, aby zabíjal.

Opatrne posúvajúc spodné končatiny vyliezol spod vývratu, preplazil sa cez spráchnivený kmeň, troma skokmi prekonal vetrolam, ako duch preletel cez poľanu, umkol do papraďou zarasteného okraja lesa, vnoril sa do húštiny. Pohyboval sa rýchlo a nezvučne, či už utekal, alebo skákal ako obrovský poľný koník. Vnoril sa do húštiny, primkol sa k zemi článkovitým brušným pancierom. Záchvevy pôdy boli čoraz výraznejšie. Impulzy z tykadiel a štetiniek postupne dotvárali predstavu. Dotvárali plán. Idr už vedel, kadiaľ sa dostať k obeti, na akom mieste jej preťať cestu, ako ju prinútiť na útek, ako ju dlhým skokom napadnúť odzadu, v akej výške udrieť a sekať hryzadlami ostrými ako britva. Záchvev a impulzy v ňom už predznamenovali ra-

došť, akú zakúsi, keď sa bude obeť zmietat' pod jeho telom, eufóriu, akú v ňom vyvolá chuť horúcej krvi. Rozkoš, akú zacíti, keď vzduch rozdrása rev bolesti. Mierne sa chvel, roztváral a zatváral klepetá a prísavky na nohách. Vibrácie pôdy zosilneli, no neboli jednoliate. Idr už vedel, že obeť je viac, pravdepodobne tri, možno aj štyri. Dve roztriasli zem celkom bežne, záchvevy tretej prezrádzali malú hmotnosť a váhu. A štvrtá – pokiaľ nejaká štvrtá bola – vyvolala vibrácie nepravidelné, slabé a neisté. Idr stuhol, vystrel sa a vystrčil tykadlá nad steblá, skúmal závaný vzduchu. Záchvevy zeme konečne signalizovali to, na čo Idr čakal. Obete sa rozdelili. Jedna, tá najmenšia, zostala pozadu. A tá štvrtá, tá nejasná, zmizla. Bol to falošný signál, klamlivá ozvena. Idr to podcenil.

Malá koristiť sa ešte viac vzdialila od ostatných. Zem sa zachvela silnejšie a bližšie. Idr napol zadné končatiny, odrazil sa a skočil.



Dievčatko prenikavo skríklo. Namiesto toho, aby ušlo, stuhlo na mieste. A bez ustania kričalo.

Zaklínač sa vrhol smerom k nemu, v skoku vytrhol meč z pošvy; okamžite si uvedomil, že čosi nie v poriadku. Že sa nechal vylákať z úkrytu. Muž, čo ťahal vozík s raždím zvrieskol a pred Geraltovými očami vyletel na siahu do výšky a jeho krv sa rozstrekla na široko-naďaleko. Spadol, no vzápätí vyletel, tentoraz už vo dvoch krv chrliacich kusoch. Už nekričal. Teraz prenikavo kričala žena, podobne ako jej dcéra, skamenená, paralyzovaná strachom.

Aj keď zaklínač neveril, že sa mu to podarí, predsa len ju zachránil. Priskočil a prudko odstrčil z cestičky krvou zafrkanú ženu do lesa, do papradia; vzápätí však pochopil, že tentoraz to bola pasca. Úskok. Sívá, plochá, mnohonohá a neuveriteľne rýchla obluda sa už totiž vzdľaľovala od vozíka a prvej obeť. Smero-

vala k druhej. K ešte stále pištiacej dievčine. Geralt sa vrhol za obludou.

Keby zostala na mieste, nestihol by to včas. Dievčatko však prejavilo duchapritomnosť a vrhlo sa na útek. Sivý netvor by ho určite bez námahy dobehol – dohnal ho, zabil a vrátil sa zahlušiť aj ženu; a tak by sa aj stalo, keby tam nebol zaklínač. Raz-dva netvora dostihol, podpätkom mu pristúpil jednu zo zadných končatín. Keby nie okamžitý odskok, prišiel by o nohu – sivá obluda sa ohromným švihom zvrhla, jej kosákovité klepetá však treskli naprázdno, minuli nohu len o vlas. Kým zaklínač získaval rovnováhu, netvor sa odrazil od zeme a zaútočil. Geralt sa ubránil inštinktívne, širokým a pomerne chaotickým mávnutím meča odrazil netvorov útok. Nezranil ho, ale získal prevahu. Odrazil sa a dopadol, pričom zaťal z výšky a rozsekol pancier plochej hlavohrude. Kým sa otrundžený netvor spamätal, druhým úderom mu odťal ľavé hryzadlo. Netvor zašmátral nohami a vrhol sa naňho – zvyšným hryzadlom sa ho usiloval bodnúť ako tur. Zaklínač mu odťal aj to. Rýchlym spätným seknutím utal aj jedno nohochápadlo. A znovu zaťal do hlavohrude.



Idrovi konečne došlo, že sa ocitol v smrteľnom nebezpečenstve. Že musí ujsť, ujsť čo najďalej, niekam sa schovať, strčiť sa kamsi do úkrytu. Žil iba preto, aby zabíjal. Na to, aby mohol zabíjať, sa potreboval zregenerovať. Musí ujsť... Utekať...



Zaklínač mu to nedovolil. Dohnal ho, pristúpil zadnú polovicu trupu, zaťal zhora, s rozmachom. Tentoraz pancier hlavohrude povolil, z pukliny sa vyvalila hustá zelenkáva tekutina. Netvor sa zatackal, zvyšnými končatinami divo mlátil do zeme.

Geralt zaťal mečom a úplne oddelil plochú hlavu od tela.

Stážka dýchal.

V diaľke zahrmelo. Dvíhal sa vietor a rýchlo černejúce nebo zvestovalo príchod búrky.



Albert Smulka, novovymenovaný obecný župan, už od prvého stretnutia pripomínal Geraltovi hlávku karfiolu – mala okrúhly tvar, ufúľanú, hrubú kožu a celkovo bola akási všedná. Inak povedané, ničím sa nelíšil od iných úradníkov na obecných zastupiteľstvách, s akými mal obvykle zaklínač do činenia.

– Podľa všetkého je to pravda, – skonštatoval župan, – že na problémy je najlepšie zavolať zaklínača.

Jonas, môj predchodca, – nadviazal po chvíli, keď Geralt neza-reagoval, – si ťa nevedel vynachváliť. Keď si predstavím, že som ho považoval za klamára... Teda presnejšie, celkom som mu neveril. Viem, ako z kadejakých rečí vznikajú legendy. Tobôž medzi zaostalým ľudom, tam každú chvíľu ide o zázrak alebo čudo, prípadne o zaklínača s nadľudskými schopnosťami. A tu ho máš, ukazuje sa, že občas ide o číru pravdu. Tam v hore za riečkou už zmizlo toľko ľudí, že sa to nedá ani zrátať. A keďže tadiaľ vedie skratka, stále tadiaľ chodia, trpáci... Na vlastnú škodu. Nedbajú na výstrahy. A teraz je taká doba, že je lepšie netúlať sa po lesoch, kadekde po divočine. Všade sú obludy, všade ľudozrúti. V Teme-rii, na Tukajských vrchoch sa len toť, prednedávnom, strašná vec stala, v uhliarskej osade dajaký lesný duch pätnásť ľudí zahlušil. Tá osada sa volala Rohovina. Určite si o tom počul. Nie? Ale na môj hriešnu, pravdu hovorím. V tej Rohovine vraj vyšetrovali aj čiernokňazníci. No ale, škoda rečí. My sme tu v Ansegise v bezpečí. Vďaka tebe...

Vybral z komody škatuľu. Rozložil na stole hárok papiera, namočil pero do kalamára.

– Sľúbil si, že obludu zabiješ, – vyhlásil bez toho, aby zdvihol hlavu. – Zdá sa, že to neboli prázdne reči. Na tuláka si teda vy-chýrený... A aj tým ľuďom si zachránil život. Žene aj dievčaťu. Poďakovali ti vôbec? Kľakli si pred tebou?

Nekľakli, zaťal sánku zaklínač. Lebo sa ešte celkom nespamätali. A ja odtiaľto zmiznem, skôr než sa spamätajú. Skôr než pochopia, že som ich využil ako návnadu, lebo som bol opovážlivo presvedčený, že dokážem ochrániť všetkých troch. Odídem, skôr než si to dievča uvedomí, že to z mojej viny je polosirota.

Cítil sa zle. Určite v dôsledku elixírov, ktoré užil pred bojom. Celkom iste.

– Tamto monštrum, – posypal župan papier pieskom a vzápäť ho striasol na podlahu, – je naozajstná ohava. Obzrel som si zdochlinu, keď ju priniesli... Čo to vlastne bolo?

Geralt nemal v tomto smere istotu, ale nemal v úmysle dať to najavo.

– Arachnomorf.

Albert Smulka pohl perami, márne sa to usiloval zopakovať.

– Tfu, nech sa už volal hocijako, hlavná vec, že skapal. To si ho týmto mečom... Touto čepeľou? Môžem sa pozrieť?

– Veru nie.

– Chápem, asi je to začarovaná zbraň. A musela byť drahá... určite vzácny kúsok... Ale my tu trkoceme a čas uteká. Zmluvu si splnil, je načase platiť. Ale najprv formality. Podpíš mi tu doklad. Teda daj tam krížik alebo nejaký iný znak.

Zaklínač si prevzal podávaný účet a otočil sa k svetlu.

– Len sa naňho pozrime, – pokrútil hlavou župan a zamračil sa. – To akože vie čítať?

Geralt položil papier na stôl a postrčil ho úradníkovi.

– Malá chybička, – začal pokojne a potichu, – sa vkradla do dokumentu. Dohodli sme sa na päťdesiatich korunách, ale tento papier je vystavený na osemdesiat.

Albert Smulka zopol ruky, oprel si o ne bradu.

– To nie je chybička, – odvetil rovnako stíšeným hlasom. – Ide skôr o výraz uznania. Zabil si strašnú obludu, určite to nebola ľahká robota. Suma teda nikoho nezaskočí...

– Nerozumiem.

– No akurát. Netvár sa ako neviniatko. Chceš mi nahovoriť, že keď tu úradoval Jonas, nevystavoval ti takéto účty? Stavil by som sa, že...

– Že čo? – prerušil ho Geralt. – Že navyšoval účty? A že o rozdiel, o ktorý obral kráľovskú pokladnicu, sa so mnou delil na poly?

– Napoly? – Župan odul ústa. – Nepreháňaj, zaklínač, nepreháňaj. Kto by ťa považoval za takého dôležitého? Z toho rozdielu dostaneš jednu tretinu. Desať korún. Pre teba je to aj tak dosť veľká prémia. Mne prináleží viac, už len vzhľadom na moju funkciu. Štátni úradníci by mali byť majetní. Čím je štátny úradník majetnejší, tým vyššia je prestíž štátu. Napokon, čo ty o tom môžeš vedieť? Tento rozhovor ma už otravuje. Podpíšeš to alebo nie?

Dážď cupkal na strechu, vonku sa lialo ako z krhly. Prestalo však hrmieť, búrka sa vzdalovala.

INTERLÚDIUM

O DVA DNI NESKÔR

– Nech sa páči, vážená, – kývol panovačne Belohun, kráľ Keraku. – Nech sa páči. Sluhovia! Kreslo!

Klenbu trónnej siene zdobila freska zobrazujúca plachetnicu vo víre vĺn, uprostred tritónov, sirén, hippokampov a tvorov pripomínajúcich homáre. Na jednej zo stien freska zachytávala mapu sveta. Mapa, ako už dávno skonštatovala Koral, bola absolútne fantastická a nemala so skutočným rozložením pevnín a morí nič spoločné. Bola však krásna a elegantná.

Dve pážatá priniesli a postavili pred ňu ťažké vyrezávané kreslo. Čarodejka si sadla a ruky si položila na opierky tak, aby vynikli jej náramky osádzané rubínmi. Do vyčesaných vlasov si navyše zastokla rubínový diadém a v hlbokom výstrihu žiaril rubínový náhrdelník. Všetko špeciálne vyberané na kráľovskú audienciu. Chcela zapôsobiť. A zapôsobila. Kráľ Belohun vytrieštal oči – nevedno, či na rubíny, alebo na výstrih.

Dalo by sa povedať, že Belohun, Osmýkov syn, bol kráľ prvej generácie. Jeho otec nadobudol pomerne značný majetok vďaka námornému obchodu, no podľa všetkého tak trochu aj vďaka námornému pirátstvu. Keď Osmýk zlikvidoval konkurenciu a zmonopolizoval regionálnu pobrežnú prepravu, vyhlásil sa za kráľa. Akt samozvanej korunovácie v podstate len formalizoval aktuálny status quo, takže nevzbudil nijaké väčšie výhrady ani nevyvolal protesty. V predchádzajúcich súkromných vojnách

a konfliktoch Osmyk vyriešil roztržky a kompetenčné spory so susedmi – Verdenom a Cidarisom, keď sa dalo na všeobecnú známosť, kde sa Kerack začína, kde sa končí a kto tam panuje. A keďže panuje, tak je kráľ – a prináleží mu taký titul. Podľa prirodzeného poriadku sa moc a titul dedia z otca na syna, a tak nikoho neprekvapilo, že po Osmykovej smrti si na trón zasadol jeho syn Belohun. Synov mal síce Osmyk viacej, vraj ešte štyroch, všetci sa však zriekli nároku na korunu, jeden údajne dokonca dobrovoľne. Takto Belohun vládol v Keracku už zhruba dvadsať rokov; v súlade s rodinnou tradíciou bohatol z lodiarskeho priemyslu, prepravy, rybolovu a pirátstva.

A dnes na vyvýšenom tróne, v sobolej čiapke a so žezlom v ruke udeľoval kráľ Belohun audienciu. Majestátny ako hovni-
vál na kravskom lajne.

– Vážená a nám milá pani Lytta Neyd, – privítal dámu. – Naša obľúbená čarodejka Lytta Neyd ráčila znovu navštíviť Kerack. A podistým opäť na dlhšie?

– Prospieva mi morský vzduch, – zareagovala Koral a provokatívne si preložila nohu cez nohu, aby predviedla črievičku s módnym vysokým podpätkom. – S láskavým dovolením vašej kráľovskej milosti.

Kráľ fľochol na synov sediacich po jeho bokoch. Obidvaja boli vysokí ako topole, ničím nepripomínali otca, kostnatého, šlachovitého, ale s nevelmi impozantnou telesnou výškou. Ani oni sami nevyzerali ako bratia. Starší, Egmond, čierny ako havran, Xander, len o čosi mladší, blondiak, takmer albín. Obidvaja cíveli na Lyttu bez štipky sympatií. Evidentne ich dráždilo privilégi-
gium čarodejov sedieť v prítomnosti kráľa v kresle. Privilégium však malo všeobecnú platnosť a nemohol ho ignorovať nikto, kto chcel byť považovaný za civilizovaného. Belohunovi synovia sa za civilizovaných zaručene považovať chceli.

– Láskavé dovolenie, – pomaly prehovoril Belohun, – udeľujeme. S istou výhradou.

Koral zdvihla ruku a ostentatívne si obzerala nechty. Mal to byť signál, že Belohun si svoje výstrahy môže akurát tak strčiť... Kráľ ten signál nepochopil. A ak aj pochopil, šikovne to zakryl.

– Dostalo sa mi do uší, – zafunel nahnevane, – že ženám, čo nechcú mať deti, vážená pani Neyd poskytuje magické zelinky, a tým, čo sú už tehotné, pomáha zbaviť sa plodu. Ale my tu v Keracku takéto procedúry považujeme za nemorálne.

– To, na čo má žena prirodzené právo, – sucho odvetila Koral, – nemôže byť nemorálne *ipso facto*.

– Žena, – vystrel kráľ na tróne svoju chudú postavu, – má právo očakávať od muža len dva dary: na leto ťarchavosť, na zimu lapte z tenkého lyka. Prvý, ako aj druhý, dar má za úlohu udržať ženu v dome. Dom je totiž miesto pre ženu náležité a od prírody jej určené. Žena s veľkým bruchom a potomstvom, čo sa drží jej sukne, sa od domu nevzdáva a nechodia jej po rozume nijaké hlúposti, čo zaručuje mužovi duševný pokoj. Duševne vyrovnaný muž môže ťažko pracovať na rozmnožovaní bohatstva a blahobytu svojho panovníka. Mužovi pracujúcemu bez oddychu a v pote, spokojnému so svojim rodinným húfom, tiež neprídu na myseľ nijaké hlúpe nápady. No keď žene niekto nahovorí, že môže rodiť, keď chce, a keď nechce, tak nemusí, ak jej navyše niekto poradí spôsob a ešte aj podstrčí prostriedok, vtedy sa, vážená, začína spoločenský poriadok otriasať v základoch.

– Presne tak, – ozval sa princ Xander, ktorý už dlhší čas hľadal príležitosť, ako sa zapojiť. – Je to presne tak!

– Žena, čo odmieta materstvo, – pokračoval Belohun, – žena, ktorú k domácnosti nepripúta brucho, kolíska a detváky, ľahko podľahne žiadzi, to je samozrejma a nevyhnutná vec. V takom prípade muž stráca vnútorný pokoj a duševnú rovnováhu, v jeho dovtedajšej harmónii zrazu čosi začne škripať a smrdieť, ba ukáže sa, že nijaká harmónia, nijaký poriadok vlastne neexistujú. Najmä ten poriadok, ktorý zdôvodňuje každodennú drinu. A teda aj to, že zisk z nej patrí mne. A od takýchto myšlienok je

len krôčik k nepokojom. K výzvam, vzburám, revoltám. Pocho-pila si, Neyd? Kto dáva ženám prostriedky proti počatiu alebo na prerušenie tehotenstva, ten ničí spoločenský poriadok, pod-necuje nepokoje a vzbury.

– Presne tak, – pridala sa Xander. – To je pravda!

Lytta nepovažovala Belohunovu ilúziu o autorite a nadrade-nosti za nič významné, dobre vedela, že ako čarodejka je nedot-knuteľná, že jediné, čo kráľ môže, je hovoriť. Zdržala sa však ko-mentára, nechcela mu rovno šprihnúť, že v jeho kráľovstve to škrípe a smrdí už dávno, že poriadku je v ňom asi toľko, čo by sa na lyžičku vmestilo, a jedinou harmóniou, akú poznajú jeho poddaní, je hra na harmoniku. A že miešať do toho ženy, mater-stvo, prípadne neochotu otehotnieť dokazuje nielen mizogýn-stvo, ale priam kretenizmus.

– V tvojej dlhej prednáške, – vyhlásila namiesto toho, – sa úporne opakoval motív rozmnožovania bohatstva a blahoby-tu. Dokonale ti rozumiem, veď aj pre mňa je vlastný blahobyt mimoriadne dôležitý. A za nič na svete sa nevzdám ničoho, čo mi blahobyt zaručuje. Podľa môjho názoru má žena právo rodiť, kedy chce, a nerodiť, keď nechce, ale nehodlám o tom viesť nija-ké diskusie, napokon, každý má nárok na vlastné názory. Rada by som len upozornila, že za pomoc poskytovanú ženám si dá-vam zaplatiť. Je to pomerne podstatný zdroj mojich príjmov. Máme tu trhové hospodárstvo, pán kráľ. Nesiahaj, prosím pe-kne, na zdroje mojich ziskov. Lebo moje príjmy, ako dobre vieš, sú aj príjmami Kapituly a celého bratstva. A bratstvo mimoriadne citlivo reaguje na pokusy obmedzovať jeho zisky.

– Pokúšaš sa mi vyhrážať, Neyd?

– Ale kdeže. Presne naopak, ponúkam ti ďalekosiahlu pomoc a spoluprácu. Vezď, Belohun, že ak pre útlak a vykorisťovanie, aké uplatňuješ na svojich poddaných, dôjde v Keracku k nepo-kojom, ak tu vzbĺkne, vzletne povedané, pochodeň vzbury, ak sa sem prihrnie rozzúrená masa, aby tá zhodila z trónu, vytiah-

la za uši von a vzápätí ťa obesila na dubovom konári... Vtedy môžeš rátať s mojím bratstvom, s čarodejmi. Prídeme ti na pomoc. Nepripustíme nijakú revoltu ani anarchiu, lebo ani nám nie sú po chuti. A tak teda rozmnožuj zisky, zhromažďuj bohatstvo. Pokojne zhrňaj, no nebráň bohatnúť iným. Pekne prosím a dobre radím.

– Radiš? – rozčúlene vyskočil z kresla Xander. – Ty radiš? Ot-covi? Otec je kráľ! Králi nepočúvajú rady, králi rozkazujú!

– Sadni si, synak, – zachmúrene ho napomenul Belohun.
– A mlč. A ty, čarodejka, natrč uši. Niečo ti chcem povedať.

– No?

– Beriem si novú ženu... Má sedemnášť... Čerešnička, to ti po-viem. Čerešnička na torte.

– Gratulujem.

– Robím to z dynastických dôvodov. Je za tým starosť o ná-stupníctvo, robím to v štátnom záujme.

Egmund, dovtedy mlčanlivý ako balvan, zdvihol hlavu.

– Následníctvo? – zavrčal; zlý záblesk v jeho očiach neunikol Lyttinej pozornosti. – Aké následníctvo? Máš šesť synov a osem dcér, ak rátame aj pankhartov! To ti je málo?

– Sama vidíš, – mávol kostnatou rukou Belohun. – Sama vidíš, Neyd. Musím sa postarať o následníctvo. Môžem vari prenechať kráľovstvo a korunu niekomu, kto sa takto správa k svojmu ot-covi? Našťastie, ešte žijem a vládnem. A vládnuť sa chystám ešte dlho. Ako som už povedal, žením sa...

– A čo?

– Keby... – Kráľ sa poškrabal za uchom, pozrel sa na Lyttu spod prízmúrených viečok. – Keby ona... Moja nová manželka, teda keby ťa... Keby ťa ona požiadala o také prostriedky... zakazujem ti to. Som rozhodne proti takým prostriedkom! Sú nemorálne!

– Na tom sa môžeme dohodnúť, – usmiala sa pôvabne Koral.
– Ak by sa na mňa obrátila tvoja čerešnička, neposkytnem jej nič také. Sľubujem.

– Takému sľubu rozumiem, – upokojil sa Belohun. – No prosím, ako pekne sa dokážeme dohodnúť. Vzájomné porozumenie a obojstranná úcta je základ. Aj odlišné názory sa dajú solídne sklbiť.

– Presne tak, – pripojil sa Xander. Egmond sa zahniezdil a zahromžil popod nos.

– V rámci úcty a porozumenia, – navinula si Koral na prst pramienok ryšavých vlasov a zadívala sa na plafón, – ako aj v záujme zachovania pokoja a harmónie v tvojej krajine... Mám istú informáciu. Dôvernú informáciu. Udavačstvo sa mi hnusí, ale podvody a krádeže sa mi hnusia ešte väčšmi. A v tomto prípade, kráľ môj, ide o nehanebné finančné sprenevery. Našli sa takí, čo sa ťa pokúšajú okrádať.

Belohun sa na tróne predklonil a vyceril zuby ako vlk.

– Kto? Daj mi mená!

Kerack, mesto v severnom kráľovstve Cidaris, pri ústí rieky Adalatte. Kedysi hlavné mesto nezávislého kráľovstva **K.**, ktoré v dôsledku vlády neschopných panovníkov a vyhasnutia panujúcej dynastie upadlo, stratilo na význame a bolo rozdelené medzi susedné panstvá. Mesto má prístav, niekoľko manufaktúr, maják a zhruba 2 000 obyvateľov.

Effenberg a Talbot
Encyclopaedia Maxima Mundi, zv. VIII

KAPITOLA DRUHÁ

Zátoka sa ježila lodnými sťažňami a zaplňali ju biele i pestrofarebné plachty. Väčšie lode kotvili v zátočine chránenej hrádzou a vlnolamom. V samotnom prístave boli o drevené móla pripútané menšie či celkom malé plavebné jednotky. Na plážach obsadili skoro každé voľné miesto člny. Alebo vraky člnov.

Na okraji mysu sa týčil maják z bielych a červených tehál, obnovený pozostatok z elfských čias, na ktorý útočili biele vlny príboja.

Zaklínač popchol kobyľu ostrohou. Klebietka zdvihla hlavu, roztiahla nozdry, akoby aj ju potešila vôňa mora, čo prinášal vietor. Po tom pokyne sa rozbehla cez piesočné duny k neďalekému mestu.

Mesto Kerack – metropola identicky pomenovaného kráľovstva –, rozložené na oboch brehoch ústia rieky Adalatte, sa delilo na tri samostatné, výrazne sa odlišujúce zóny.

Na ľavom brehu Adalatte sa usídlili prístavné centrum, doky a obchodno-priemyselné centrum, zahŕňajúce lodenicu a dielne, spracovateľské manufaktúry, skladiská a prekladiská, trhy a bazáre.

Opačný breh rieky, územie zvané Palmyra, bol zaprataný chatrčami a búdami bedárov a pracujúceho ľudu, domcami a obchodíkmi drobných živnostníkov, bitúnkami, početnými útulkami a lokálnymi oživajúcimi až po zotmení. Palmyra bola totiž štvrt zábavy a zakázaných rozkoší. Človek tu môže, ako Geralta informovali, celkom ľahko prísť o mesiac alebo utržiť nožom pod rebro.

Na ľavom brehu, ďalej od mora, sa za vysokou palisádou z hrubých kolov rozkladal samotný Kerack, štvrt s úzkymi uličkami a domami bohatých kupcov a finančníkov, so sídlami cechov, s bankami, so záložňami, s obuvníckymi a krajčírskymi dielňami, tržnicami, obchodmi a obchodíkmi. Nechýbali tu, pravdaže, ani krémy a hostince, zábavné podniky vyššej kategórie, vrátane útulkov poskytujúcich to isté, čo sa ponúkalo v prístavnej Palmyre, len za podstatne vyššie ceny. Centrum štvrte predstavovalo štvorcové námestie s mestskou radnicou, budovou divadla, súdu, colného úradu a domami mestskej elity. Pred radnicou stál na podstavci pomník zakladateľa mesta kráľa Osmyka, dokonale ovešaný trusom čajok. Bolo to verejne rešpektované klamstvo, keďže prímorské mesto tu existovalo oveľa skôr, než sem čertvie odkiaľ privandroval Osmyk.

O čosi vyššie na pahorku stál kráľovský palác, na vzhľad pomerne atypický – pôvodne to bola totiž svätyňa, prestavaná a dobudovaná po tom, ako ju kňazi, roztrpčení absolútnym nedostatkom záujmu tunajšieho obyvateľstva, opustili. Po svätyni zostala dokonca kampanila, čiže zvonica s veľkým zvonom, ktorým nechal aktuálne panujúci kráľ Belohun v Keracku vyzvať každý deň na poludnie a – evidentne na zlosť poddaných – aj o polnoci.

Zvon sa ozval, keď zaklínač vchádzal pomedzi prvé chatrče Palmyry.

Palmyra páchla rybami, praním a lacným jedlom, uličky boli prepchaté; pohyb vpred stál zaklínača množstvo času a trepezlivosti. Vydýchol si, keď sa konečne dostal k mostu a prešiel na ľavý breh Adalatte. Voda smrdela a unášala franforce hustej peny, vedľajší produkt práce vyššie proti prúdu postavenej garbiarne. Odtiaľto už nebolo ďaleko k ceste, čo viedla do mesta obstavaného palisádou.

Koňa nechal v stajni pred mestom, zaplatil za dva dni vopred, navyše dal koniarovi bakšiš, aby Klebietke zaručil adekvátnu

opateru. Vykročil k strážnici. Do Keracku sa dalo vstúpiť len cez strážnicu, podrobiť sa kontrole a nevelmi príjemným procedúram, čo ju sprevádzali. Zaklínača táto nevyhnutnosť trocha štvála, ale chápal jej účel – obyvateľov mesta za palisádou netešila predstava návštev hostí z prístavnej Palmyry, najmä námorníkov, čo sa tam schádzali zo všakovakých cudzích končín.

Vošiel do strážnice, drevenej zrubovej stavby, v ktorej sa, ako už vedel, nachádzala kordegarda. Nazdával sa, že vie, čo ho čaká. Mýlil sa.

V živote navštívil už mnohé zbrojnice. Malé, stredne veľké aj obrovské, v blízkych aj pomerne vzdialených končinách sveta, v oblastiach viac, menej i vôbec nie civilizovaných. Všetky kordegardy sveta smrdeli potuchlinou, potom, kožou a močom, ako aj železom a mazadlami na jeho ošetrovanie. V kerackej kordegarde to bolo podobné. Či skôr bolo by, keby klasické zbrojnicové pachy neprebila ťažká, dusivá, až po plafón stúpajúca aróma vypúšťaných črevných plynov. V zozname jedál tunajšej posádky – o tom sa nedalo pochybovať – dominovali strukoviny ako hrach, fazuľa a bôb.

Posádka bola pritom výhradne dámska. Pozostávala zo šiestich žien; sedeli pri stole, sústredené na poludňajší pokrm. Všetky dámy dychtivo srkali z hlinených misiek čosi, čo plávalo v riedkej paprikovej omáčke.

Najvyššia zo strážnych, podľa všetkého veliteľka, odstrčila misku a vstala. Geralt, ktorý vždy zastával názor, že škaredé ženy neexistujú, zrazu pocítil nutkanie tento názor zmeniť.

– Zbrane na lavicu!

Ako všetky prítomné, aj táto členka stráže bola ostrihaná úplne dohola. Vlasy jej stihli už trochu podrástť, na plešatej hlave tvorili neforemné strnisko. Pod rozopnutou kamizolou a roztvorenou košeľou sa jej črtali brušné svaly, pripomínali zošnúrovanú mäsovú roládu. Bicepsy veliteľky, ak zostaneme pri mäsiarstve, mali rozmery bravčových šuniek.

– Zbrane polož na lavicu! – zopakovala. – Si hluchý?

Jedna z podriadených, stále sklonená nad miskou, sa mierne nadvihla a prdla – ťahavo a nahlas. Jej družky sa zborovo rozrehtali. Geralt si zamával rukavicou pred nosom. Veliteľka stráže si obzerala jeho meče.

– Hej, dievky! Podťe sem!

„Dievky“ pomerne neochotne vstali a povystierali sa. Ako si Geralt všimol, všetky boli oblečené skôr voľne a vzdušne, tak, aby vynikla ich muskulatúra. Jedna mala na sebe krátke kožené nohavice s rozparkami na bokoch, aby sa dali natiahnuť na stehná. Ako vrchná časť odevu jej slúžili najmä prekřížené remence.

– Zaklínač, – skonštatovala. – Dva meče. Oceľový a strieborný.

Druhá, vysoká a plecnatá rovnako ako ostatné, pristúpila bližšie, bez váhania rozhrnula Geraltovi košeľu, chytila striebornú retiazku a vytiahla medailón.

– Znak má, – potvrdila. – Na znaku je vlk s vycerenými zubiskami. Naozaj je to zaklínač. Pustíme ho?

– Regule to nezakazujú. Meče odovzdal...

– No práve, – zapojil sa Geralt pokojným hlasom do konverzácie. – Odovzdal. Obidva budú, nazdávam sa, v stráženom sklade. A vrátite mi ich na potvrdenie. Ktoré teraz dostanem.

Členky stráže ho s úsmevom obstúpili. Jedna doňho sotila, akoby nechtiac. Druhá nahlas prdla.

– Týmto sa potom preukážeš, – vyprskla.

– Zaklínač! Nájomný vrah oblúd! Aj meče odovzdal! A hneď! Poslušný ako nejaký zasran!

– Keby sme mu kázali, odovzdá aj vtáka.

– No tak mu to prikážme! Čo povie, dievky? Nech ho vytiahne z nohavíc!

– Zistíme, čo za vtáky majú zaklínači!

– No tak dosť, – zavrčala veliteľka. – Rozbesnili ste sa, pizdy. Gunárik, sem pod! Gunárik!

Z vedľajšej miestnosti sa vynoril plešivejúci starší chlap v hne-
dom plášti a vo vlnenom barete. Okamžite sa rozkašľal, zložil si ba-
ret a začal sa ním ovievať. Bez slova vzal remencami ovinuté meče
a kývol na Geralta, aby ho nasledoval. Zaklínač nezaváhal. V zme-
si plynov, čo zapíňala kordegardu, tie črevné výrazne prevládali.

Miestnosť, do ktorej vstúpili, rozdeľovali solídne železné mre-
že. Chlapík v plášti zaškrípotal veľkým kľúčom v zámke. Meče za-
vesil na vešiak vedľa iných mečov, šablí a kordov. Otvoril ohma-
tanú knihu, pomaly a zdĺhavo do nej niečo naškrabal, pričom
ustavične kašľal a s námahou lapal dych. Napokon podal Geral-
tovi vypísanú potvrdenku.

– Môžem si byť istý, že sú tu moje meče v bezpečí? Zamknu-
té a strážené?

Chlapík s funením a dychčaním zamkol mreže a ukázal mu
kľúč. Geralta to nepresvedčilo. Každú mrežu možno prekonať
a zvukové efekty pri púšťaní vetrov strážnej posádky mohli pre-
hlušiť buchot pri pokuse o vlámanie. Neexistovalo však iné vý-
chodisko. V Keracku bolo treba vybaviť to, prečo sem prišiel.
A potom opustiť mesto čo najskôr.



Krčma, vlastne – ako hlásal vývesný štít – hostinec Natura Re-
rum, sídlila v neveľkej, ale celkom peknej budove z cédrové-
ho dreva, krytej strmou strechou s vysoko čnejúcim komínom.
Priečelie budovy zdobila terasa, na ktorú viedli schody obložené
rozložitými aloami v drevených črepníkoch. Z krčmy sa niesli
von kuchynské vône, predovšetkým aróma mäsa pečeného na
ražni. Vône také vábivé, že zaklínačovi pripadal hostinec Natura
Rerum ako Eden, záhrada rozkoší, ostrov šťastia, mliekom a me-
dom oplývajúce zákutie blahoslavených.

Onedlho sa však ukázalo, že tento Eden – ako každý Eden –
je strážený. Mal vlastného cerbera, strážcu s ohnivým mečom.

Geralť mal príležitosť vidieť ho v akcii. Cerberos, nízky, ale pevne stavaný chlap, pred jeho očami odháňal od záhrady rozkoší vyzíabnutého mladíka. Mladík protestoval – vykrikoval a gestikuloval, čo cerbera evidentne rozčulovalo.

– Sem máš zákaz vstupu, Muus! A dobre to vieš! Tak sa prac! A nebudem to opakovať!

Mladík cúvol od schodov dostatočne rýchlo, aby sa vyhol štu-chancu. Ako si Geralť všimol, bol predčasne plešatý, dlhé, riedke blond vlasy sa mu začínali až kdesi na temene, čo pôsobilo skôr odpudzujúcim dojmom.

– Seriem na vás aj na váš zákaz! – zakričal mladík z bezpečnej vzdialenosti. – Nebudem čakať na vašu milosť! Nie ste veru jediní, zjďdem ku konkurencii! Akí dôležití! Chudáci, máte pozlátený štít, ale na čizmách hnoj! A pre mňa nie ste nič iné, akurát len ten hnoj! A hnoj navždy zostane iba hnojom!

Geralť premkol slabý nepokoj. Plešatejúci mladík, hoci nija-ký mimoriadny fešák, bol oblečený celkom solídne, možno nie príliš vyberane, ale v každom prípade elegantnejšie ako on sám. Ak teda bola rozhodujúcim kritériom pre vstup elegancia...

– A kamže, kam, ak sa smiem spýtať? – prerušil chladný hlas cerbera tok jeho myšlienok. A potvrdil jeho obavy. – Toto je exkluzívny podnik, – pokračoval cerberus a zablokoval schody vlastným telom. – Rozumieš významu toho slova? Je to čosi ako výlučný. Vyhradený len pre niektorých.

– Prečo nie aj pre mňa?

– Podľa šiat poznáš človeka. – Cerberus stojaci o dva schody vyššie sa mohol pozeráť na zaklínača zhora. – Ty, cudzinec, si chodiaca ilustrácia tejto ľudovej múdrosti. Tvoj odev ani trošku nesvedčí o vyberanosti. Možno máš nejaké iné, skryté prednosti, nebudem po tom pátrať. Len opakujem, toto je exkluzívny podnik. Netolerujeme tu ľudí oblečených ako banditi. Ani ozbrojených.

– Nie som ozbrojený.

– Ale vyzeráš, akoby si bol. Takže láskavo obráť svoje kroky niekam inam.

– Počkaj, Tarp.

Vo dverách podniku sa zjavil počerný muž v hodvábnom kaftane. Obočie mal husté, zrak prenikavý, nos orlí. A pompézny.

– Podľa všetkého, – poučil cerbera orlí nos, – nevieš, s kým sa rozprávaš. Nevieš, kto k nám zavítal.

Cerberovo predlžujúce sa mlčanie nasvedčovalo, že to skutočne nevie.

– Geralt z Rivie. Zaklínač. Známy tým, že chráni ľudí a zachraňuje im život. Ako pred týždňom, tu neďaleko nás, v Ansegis, kde zachránil matku s dieťaťom. A pred pár mesiacmi v Cizmare, o čom sa veľa rozprávalo, zabil ľudožravú leukrotu, pričom sám utržil množstvo zranení. Ako by som mohol zabrániť vstúpiť do nášho podniku niekomu, kto sa venuje takémuto ušľachtilému konaniu? Naopak, takéhoto hosťa rád privítam, ba považujem za česť, že ma chce navštíviť. Pán Geralt, hostinec Natura Rerum vás víta na svojom prahu. Som Febus Ravenga, majiteľ tohto skromného stánku.

Stôl, kam ho čašník usadil, bol prikrytý obrusom. Všetky stoly v Natura Rerum – väčšinou obsadené – boli prikryté obrusom. Geralt si nespomínal, kedy naposledy v nejakom hostinci sedel za stolom s obrusom.

Hoci bol zvedavý, neobzeral sa, aby nepôsobil ako neokrôchaný sedliak. Kradmo však skonštatoval, že interiér je zariadený skromne, ale vkusne a vyberane. Vyberaná – aj keď nie vždy vkusná – bola aj klientela, väčšinou išlo o kupcov a remeselníkov. Našli sa tu aj lodní kapitáni, opálení a bradatí. Nechýbali ani výstredne oblečení príslušníci šľachty. Rozvoniavalo to tu príjemne a vyberane: pečeným mäsom, cesnakom, rascou a veľkými peniazmi.

Pocítil na sebe čísi pohľad. Keď ho niekto pozoroval, jeho zaklínačské zmysly mu to okamžite signalizovali. Obzrel sa diskkrétne, kútikom oka.

Tá, čo ho pozorovala – takisto veľmi diskrétna, pre bežného smrteľníka nepostrehnuteľne –, bola mladá žena s vlasmi hrdzavými ako líščia kožušina. Predstierala, že sa celkom sústredila na jedlo – na čosi, čo vyzeralo aj z dialky mimoriadne chutne, ba lákavo to zaváňalo až k nemu. Štýl a reč tela nenechávali zaklínača na pochybách. Stavil by sa, že to je čarodejka.

Čašník ho diskrétnym zakašľaním vytrhol z myšlienok a návalu nostalgie.

– Dnes, – oznámil slávnostne a nie bez istej pýchy, – ponúkame dusené teľacie na zelenine s fazuľkou a hubami. Jahňací chrbát zapečený s baklažánmi. Bravčový bôčik na pive podávaný s glazovanými slivkami. Pečené diviacie pliecko s jablkami a lekárom. Kačacie prsia pripravené na panvici, podávané s červenu kapustou a kľukvou. Kalmáre plnené čakankou s bielou omáčkou a hroznom. Morského ostrieža na ražni so smotanovou omáčkou a s dusenými hruškami. Prípadne ako obvykle naše špeciality: husacie stehno na bielom víne s výberom ovocia pečeného na plechu, kambalu v karamelizovanom sépiovom atramente, podávanú s račiami chvostmi.

– Ak dávate prednosť rybám, – pri stole sa nevedno kedy a ako zjavil Febus Ravenga, – rozhodne odporúčam kambalu. Je z ranného lovu, pochopiteľne. Pýcha hlavného kuchára našej kuchyne.

– Tak teda kambalu na atramente. – Zaklínač v duchu potlačil tradičnú chuť objednať si naraz niekoľko jedál; uvedomil si, že by to tu nebolo celkom vhodné. – Ďakujem za radu, už som pociťoval rozpaky, pre čo sa vlastne rozhodnúť.

– Aké víno si pán ráči želať? – spýtal sa ešte čašník.

– Vyberte, prosím, za mňa. Niečo vhodné. Vo vínach sa veľmi nevyznám.

– Málokto sa vyzná, – usmial sa Febus Ravenga. – No takmer nikto to neprizná. Bez obáv, vyberieme sortu aj ročník, pán zaklínač. Nebudem prekážať, želim dobrú chuť.

ZAKLÍNAČ

Želaniu nebolo súdené, aby sa splnilo, Geralt ani nedostal príležitosť presvedčiť sa, aké víno mu vyberú. Chuť kambaly v sépiovom atramente mala pre ten deň zostať preňho tajomstvom.

Ryšavá žena si zrazu diskrétno odkašľala a vyhládala ho pohľadom. Usmiala sa. Nemohol sa zbaviť pocitu, že zlomyseľne. Po chrbte mu prebehli zimomriavky.

– Zaklínač zvaný Geralt z Rivie?

Otázku položil jeden z troch mužov v čiernom, ktorí potichu pristúpili k jeho stolu.

– To som ja.

– V mene zákona ste zatknutý.

*Prečo by som sa osudu mal báť,
keď som nič skrivodlivé neurobil?*

William Shakespeare
Kupec benátsky

KAPITOLA TRETIA

Úradne pridelená obhajkyňa sa všemožne vyhýbala priamemu pohľadu do Geraltových očí. S úpornosťou hodnou lepšej veci civela do fascikla s dokumentmi. Dokumentov tam bolo naozaj len skromne. Presnejšie povedané dva. Pani advokátka sa ich podistým učila naspamäť. Dúfal, že preto, aby všetkých ohúrla obhajobou. Lenže zároveň si uvedomoval, že to je planá nádej.

– Vo väzbe, – zdvihla napokon pani advokátka zrak, – si sa dopustil násilia na dvoch spoluväzňoch. Mohla by som vedieť dôvod?!

– *Primo*, odmietol som ich sexuálne návrhy, nechceli pochopiť, že nie znamená nie. *Secundo*, celkom rád bijem ľudí. *Tertio*, je to klamstvo. Zranili sa sami, otlkli sa o steny. Aby ma očiernili.

Rozprával pomaly a ľahostajne. Po týždni strávenom vo väzení úplne zľahostajnel.

Obhajkyňa zatvorila fascikel. Ale iba preto, aby ho vzápätí otvorila. Potom si upravila majstrovsky vyčesanú frizúru.

– Podľa všetkého, – vzdychla si, – poškodení nepodajú sťažnosť. Sústreďme sa teda na pôvodné obvinenie. Žalobca ťa obviňuje zo závažného zločinu, za ktorý ti hrozí prísny trest.

Ako inak, pomyslel si, pričom uvažoval o pôvabe pani advokátky. Zvažoval, koľko asi mala rokov, keď ju prijali do školy čarodejok. A asi v akom veku tú školu opustila.

Obidve fungujúce čarodejnícke školy – mužská v Ban Arde a ženská v Aretuze na ostrove Thanedd – okrem absolventov

a absolventiek produkovali aj odpad. Napriek hustému situ prijímacích skúšok, čo malo v podstate odlíšiť zrnó od plievu, odmietnuť beznádejné prípady, až prvé semestre naozaj triedili a vydeľovali tých, čo sa vedeli zakamuflovať. Takých, pre ktorých sa myslenie ukázalo ako neprijemná a strašná skúsenosť. Utajených hlupákov, lenivcov a mentálnych polospáčov oboch pohlaví, akí nemali v školách mágie čo hľadať. Problém spočíval v tom, že obvykle to bolo potomstvo osôb majetných alebo z iných príčin považovaných za dôležité. Po vyhodení z akadémie bolo treba s touto problematickou mládežou niečo urobiť. S chlapcami vyhodenými zo školy v Ban Arde neboli ťažkosti – vstúpili do diplomatických služieb, čakala na nich armáda, loďstvo či polícia, pre najhlúpejších tu ešte zostávala politika. Magický odpad v podobe krajšieho pohlavia sa len zdanlivo uplatňoval náročnejšie. Hoci boli adeptky vylúčené, predsa len strávili istý čas v škole čarodejek a do istej miery sa čomusi z mágie aj priučili. A vplyv čarodejek na vládcov a všetky sféry politicko-ekonomického života bol predsa len príliš nezanedbateľný, než aby sa takéto slečny nechávali len tak bokom. Zabezpečil sa im bezpečný prístav, zamierili do oblasti štátnej správy a spravodlivosti. Stávali sa z nich právničky.

Obhajkyňa zatvorila fascikel. A znovu ho otvorila.

– Navrhujem priznať vinu, – povedala. – Mohli by sme potom rátať s miernejším rozsudkom...

– A mám sa priznať k čomu? – prerušil ju zaklínač.

– Keď sa súd spýta, či sa priznávaš, odpovieš, že áno. Priznanie viny sa bude považovať za poľahčujúcu okolnosť.

– Ako ma teda budeš v takomto prípade obhajovať?

Pani advokátka zaklapla fascikel. Ako veko rakvy.

– Ideme. Súd čaká.

Súdny tribunál ho očakával. Zo súdnej siene práve odviekli predchádzajúceho delikventa. Geralt skonštatoval, že nevyzerá veľmi radostne.

Na stene visel mušacincami posiaty štít so znakom Keracku, s modrým delfinom *nageant*. Pod znakom stál sudcovský stôl. Sedeli za ním tri osoby. Vychudnutý pisár, bledý prísediaci a pani sudkyňa – podľa vzhľadu rozvážna dáma.

Lavicu po pravici sudcov obsadil žalobca. Pôsobil pochmúrnym dojmom. Natoľko pochmúrnym, že by nebolo radno stretnúť ho v tmavej uličke. Na opačnej strane, naľavo od sudcov, stála lavica obžalovaných. Miesto určené jemu.

Ďalej to šlo rýchlo.

– Geralt, nazývaný Geralt z Rivie, povoláním zaklínač, je obvinený zo sprenevery, zabratia a privlastnenia si majetku náležiacého Korune. V spolčení s inými osobami, ktoré podplatil, navyšoval obvinený účty za svoje služby s cieľom obohatiť sa na úkor štátnej pokladnice. Dôkazom je udanie, *notitia criminis* – je priložené k súdnemu spisu. Toto udanie...

Unavený výraz a neprítomný pohľad sudkyne výrečne svedčil o tom, že rozvážna dáma je v myšlienkach niekde inde. A že sa zaoberá celkom inými starosťami a problémami – práním, deťmi, farbou záclon, zamieseným cestom na makové buchty a narastajúcim zadkom ako predzvestou manželskej krízy. Zaklínač s pokorou prijal fakt, že je pre ňu nepodstatný. Že nemôže konkurovať takýmto závažným záležitostiam.

– Trestný čin, aký spáchal obžalovaný, – pokračoval nezúčastnene žalobca, – nielenže ruiniuje krajinu, ale podkopáva a rozvracia spoločenský poriadok. Právny systém si vyžaduje...

– Udanie priložené k spisu, – prerušila ho sudkyňa, – musí súd chápať ako *probatio de relato*, dôkaz podľa výpovede tretej osoby. Môže žaloba predložiť aj iné dôkazy?

– Iné dôkazy nemáme... Zatiaľ... Obžalovaný je, ako sme už povedali, zaklínač. Ako mutant stojí mimo ľudskej spoločnosti, teda je to niekto, kto nerešpektuje ľudské zákony, stavia sa nad ne. Vo svojom kriminogénnom a sociopatickom odbore sa sústavne dostáva do styku so zločineckým svetom, ako aj s neľuď-

mi, vrátane rás voči ľuďom tradične nepriateľských. Porušovanie zákonov má zaklínač už vo svojej nihilistickej povahe. V prípade zaklínača, ctený súd, je nedostatok dôkazov tým najlepším dôkazom. Dokladá celú zákernosť...

– A obvinený, – sudkyňa evidentne nezaujímal, čo ešte dokazuje nedostatok dôkazov, – obvinený vinu priznáva?

– Nepriznávam, – ignoroval zúfalé signály pani advokátky Geralta. – Som nevinný, nijaký zločin som nespáchal.

Mal trocha skúseností, už predsa mal do činenia s justíciou. Oboznámil sa tak trochu aj s nejakou právnickou literatúrou.

– Obžaloba je založená na predsudkoch a predpojatosti...

– Námetka! – vykrikol žalobca. – Obvinený predsa nemá slovo!

– Práve som mu ho poskytl.

– ... v dôsledku predpojatosti voči mojej osobe a profesii, čiže v dôsledku *preaeiudicum*, a toto *preaeiudicum* vopred implikuje lož. Navyše som obvinený na základe anonymného udania, aj to iba jediného. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus. Ergo*, toto nie je obvinenie, ale domnienka, čiže *praesumptio*. A domnienka vzbudzuje pochybnosti.

– *In dubio pro rero!* – prebrala sa obhajkyňa. – *In dubio pro rero*, ctený súd!

– Súd, – sudkyňa buchla kladivkom, až prebudila driemajúceho prísediaceho, – sa rozhodol určiť kauciu vo výške päťsto novigradských korún.

Geralta si vzdychol. Bol zvedavý, či sa už obidvaja jeho spolväzni v cele spamätali a či si z príučky vzali nejaké poučenie. Alebo či ich bude musieť zmlátiť a skopať ešte raz.

Čo je mesto, ak nie ľud?

William Shakespeare
Coriolanus

